

NOBILIS MÁRIÓ

Előszó

Néhány év alatt lépésről lépésre épült fel egy gyümölcsöző együttműködés a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola és a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület között, melynek lassanként kutatási iránnyá érő, egyre szilárdabb eleme a főiskolán működő Naphimnusz Műhely. Ez a szemináriumszerű programsorozat olyan „teremtésvédők” igényéből indult ki, akik már aktívak a teremtés(környezet)tudatos gyakorlat terén, ugyanakkor szeretnének időt áldozni arra, hogy hívő szemmel alaposabban megértsék azokat az elveket, folyamatokat és jelenségeket, amelyekkel a „zöld” aktivitások során szembesülnek. A műhelynek az is sajátossága, hogy igyekszik mai közegben megvalósítani valamit az „egyetem” klasszikus eszményéből: nemcsak tekintélyes előadók bölcsességére épít, de az ő gondolataik nyomán az összes résztvevő aktivitására és meghallgató nyitottságára számítva, a kölcsönös ajándékozás és befogadás szellemi kultúráját gyakorolva igyekszik találkoztatni a legkülönbözőbb szakembereknek és hétköznapi embereknek az adott kérdéssel kapcsolatos meglátásait.

A folyamat egy pontján – épp az MKPK *Felelősségünk a teremtett világért* körlevele megjelenésének tizedik évfordulóján, arra is reflektálva – úgy látszott,

hogy érdemes ennek a szellemi útnak a horizontját kiszélesíteni: megmutatni, hogy hol tart ez a gondolkodás, és minél több érdeklődőt belevonni abba. A sok kínálkozó és lényeges résztéma közül a teremtés, környezet és felelősség rendszeresen előkerülő kulcsszavait választottuk vezérfonalul. Ezek egyrészt önmagukban is mély rétegekbe vezető, fontos kérdéseket indukáló fogalmak, másrészt pedig egymásra vonatkoztatásuk lehetővé teszi a világi környezeti törekvések és az egyház – a teremtésvédelemben is megjelenő – evangelizációs küldetése közti kölcsönösség feltárását.

Az egyik fő üzenet ugyanis épp az, hogy a teremtésvédelem fogalma a létező félreértések ellenére nem elkülönít és elhatárol (a keresztényeket a környezeti törekvésektől és viszont), hanem épp összeköt, szinergiába hoz: megmutatja, hogy a világ nagy aggodalmaira – ha jól tárjuk fel – milyen időszerű válasz az evangélium, másrészt hogy „az öröm és remény, a gyász és szorongás, mely a mai emberekben, főként a szegényekben és a szorongást szenvedőkben él, Krisztus tanítványainak is öröme és reménye, gyásza és szorongása, és nincs olyan igazán emberi dolog, amely visszhangra ne találna szívükben”.¹

¹ II. Vatikáni Zsinat: *Gaudium et spes*, 1, in Diós István (szerk.): *A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai*, Szent István Társulat, Budapest, 2000.